

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Fulvii Androtii Societ: Iesv Theologi Opuscula spiritualia

Androzzi, Fulvio

Coloniae, 1611

Remedium pro eo qui putat defectus suos incorrigibiles.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-48641](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-48641)

vt quod semel condonauit, nunquam impropere.

Henricus antè citatus ait, Deum tam esse misericordem, vt nulla quamuis durissima mater, tam citò & libenter manus porrigat suo dilectissimo filio in medijs flammis existenti, quàm Deus porrigit peccatori contrito, etiam si non die centies peccasset.

**REMEDIVM PRO EO, QUOD
nihilum dolet de prateritis
peccatis.**

S. Augustinus docet hominem debere dolere, quando recordatur peccatorum, sed de hoc dolore debere gaudere.

S. Bernardus dicit Deum non respicere, qualis quis fuerit olim, sed qualis nunc sit, & esse desideret. Et si verum est, Deum, vt antè dictum est, tam promptè esse ad peccata condonanda, & omnium obliuisci, vt liquet in **S.** Petro, **S.** Paulo, **S.** Maria Magdalena, & alijs multum consolari in Domino debemus.

**REMEDIVM PRO EO, QUOD
laborat defectu, quem putat se non posse
corrigere, & ideo affligitur.**

S. Gregorius ait, Dominum Deum qui

COMMUNIONE. 123

quibusdam nonnunquam negare mi-
nora dona, quibus largitus est maiora:
& quibus dedit gratiam expugnandi pec-
cata magna, non dedisse ad expugnand-
um defectus paruos, vt nimirum ridē-
di, & gaudendi, citò irascēdi. & alios si-
miles, vt occasionē habeāt gloriā dandi
Deo, cuius munere cū vicerint mon-
stra tam grandia, nō possunt tamen vin-
cere minimas formicas. Atque ita cau-
sam habeant se humiliandi.

Ait Taulerus, Deum aliquando per-
mittere, vt ne lectissimi quidem ipsius
serui immunes sint ab huiusmodi defe-
ctibus, vt iræ, indignationis, asperiorū
verborum, & aliorum similium, vt oc-
casionem illis det conseruandæ humi-
lilitatis. Itaque defectus illi sunt instar ci-
nerum apud illos, quibus diuini amoris
ignis conseruatur. Quare neque debent
ob istiusmodi lapsus terri, nec spem
abijcere, sed multo amplius se humilia-
re. Atque ita fiet, vt occasionem habeāt
semper quæstum aliquem ex diui-
na gratia faciendi, ac Deus
metet, vbi non semi-
nauit.

G 2 REME.

REMEDIVM PRO IIS, Q
in defectum lapsi valde excruciantur

Quidam dum defectum aliquem
 mittunt, tantam crucem & per
 bationem in animo experiuntur, vt
 ius ex ea dispendium, quàm ex ipso
 defectu hauriant. Atq; etiam, quia
 prium culpæ est, conscientiam rem
 dere, nonnulli ab hoc remorsu ita
 mo deiiciuntur, vt summa amaritudo
 cor adimpleant. Vnde semper inquit
 & diuina consolatione destituti, pro
 animo deficiunt, & vires, quas ad be
 faciendum antè habebant, perdunt.

Solet autem id quandoq; pro
 ex occulta quodam superbia, qua ho
 existimat se talem esse, cui non debet
 talis defectus contingere. Humilis
 contra cogitat nouum non esse, con
 deratà imbecillitate sua, multos lapsus
 erroresq; committere. Aliquādo et
 oritur ex pusillanimitate, dum
 agnoscimus gratiam nostræ redem
 tionis, nec vtimur antidoto à Christo
 passionem & mortem suam relicto.

Primum ergo remedium est, col
 rare huius Domini bonitatem, &
 quam spem misericordiæ ipsius de
 mere, cum abundantissimè satisfacere

pro peccatis non solum nostris, sed etiam totius mundi. Quæ ergo diffidentia nobis esse debet sub tanti benefactoris alis? Quam poenitentiam nos agere poterimus, aut quam satisfactionem nostram Deus poterit recipere satisfactione filij sui maiorem? cū ab hac omnes nostræ satisfactiones suam vim habeant & efficaciam? Quid verò aliud sunt omnia mundi peccata collata cum eius meritis, nisi exigua festuca respectu ignis infiniti?

RESPONSIO AD OBIECTIONEM.

Dicit aliquis, se quotidie, & omni hora committere peccata, nec vnquam verè se emendare, atq; ideò se timere. Ad hoc respondetur, verè timendi causam illum habiturum esse, si Christus pro peccatis, quæ indies fiunt, adhuc esset crucifigendus: sed cū semel mortuus sit pro omnibus peccatis præteritis & futuris non esse causam timendi, vel misericordiæ eius diffidendi.

RESPONSIO AD ALIAM OBIECTIONEM.

G 3

Qui

Quidam dicunt, cum quotidie multa beneficia à Deo accipiunt, se maximo dolore, & immenso timore cōcuti, ex tam crebris in singulas horas lapsibus. Sed respondetur, sicut nulla ex re magis hominis malitia demonstratur, quàm quod inter quotidiana Dei beneficia, ille pergat in multiplicandis peccatis, sic nulla ex re magis apparet diuinæ bonitatis magnitudo, quàm quod beneficijs & gratijs continenter pluat in eos, qui peccare non cessant. Itaque peccatum nostrum causam dat, vt diuina bonitas excellentius resplendat.

Debemus in hoc casu facere, quod faceret seruus quispiam, fidelis quidem, sed non admodum in officio suo exercitatus, qui, habens dominum benignum & bonum, dum aliquando errorem aliquem committit, etsi ex vna parte doleat se errasse, & pro nulla re mundi vellet id contigisse: ex alia verò, memor bonæ Domini naturæ, se, vt aliàs, veniam errati impetraturum, totus exultat & lætatur, cum intentione in posterum lapsum illum cauendi: sic nos agnoscentes peccatum nostrum, debemus de illo dolere, cum proposito de cetero non peccandi: Et loco tristitiæ ex timore ortæ, debemus lætari cum spe diuinæ misericordiæ.

diæ,

diæ, ac nos ipsos confortare.

Quemadmodum ex viperis admodum venenatis, conficitur antidotum aduersus venena, sic ex nostris peccatis (eo modo, quo supra dixi, consideratis) debemus conficere quasi antidotum contra venenum peccatorum, & inimici oculos proprijs armis excæcare; vt occasionem habeamus Deum magis amandi, & peccata diligentius cauendi. Atque ita duas primarias virtutes, humilitatem & charitatem lucrabimur.

QVOMODO PER DEFECTUS faciamus lucrum humilitatis, & sanctæ caritatis.

QUEMADMODVM defectus nostri efficiunt, vt cognoscamus nostram miseriam, atque ita nos humiliemus: sic patientia, longanimitas, & summa Dei in condonandis peccatis nostris prõptitudo, reddentis bona promissis, occasionem dat nobis ipsum amandi & colendi.

Aliud Remedium.

SCIENDVM est duo esse genera peccatorum venialium inter se dissimilia. Quidã enim peccant contra voluntatẽ suam & propositum, vel per in-

G 4

firmitatẽ

infirmi-
tatem, vel per negligentiam, vel
ob prauorum habituum reliquias in
animo existentes, quæ hominem non
animaduertentem quasi retro impel-
lunt. Alij verò liberiore vtuntur consci-
entia, & existimantes satis esse, si absti-
neant à mortalibus, non constituunt
abstinere à venialibus, atq; ita in cibo,
potu, fabulis voluptatem quærunt, mul-
tiq; temperis iacturam faciunt. Hi
quamdiu tantam vite licentiam festau-
tur, nunquam condonantur peccata
venialia, licet ea confiteantur, vt bene
dicit Henricus Herpius, quia proposi-
tum non habent illa cauendi, & in ma-
gno periculo sunt, incidendi in pecca-
tum mortale, vt dicit S. Thomas. ^{vt}
primis illis, qui mox se colligunt, mox
remittuntur. *Septies enim, cadit iustus &
resurgit.*

Prou. 14.

CONCLUSIO.

DOLOR igitur de huiusmodi pec-
catis debet esse discretus, & eou-
que augeri vt non diffidatur de diuina
bonitate. Contritio enim cordis donec
gratiæ diuinæ destituta, quo maior, hoc
deterior est, quia inducit hominem in
desperationem.

REMI